

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.435 van 26 september 2018
in de zaak A. 222.112/XIV-37.408**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carine De Troyer
kantoor houdend te 5100 Jambes
rue Charles Lamquet 155/101
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 mei 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 184.802 van 30 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.456 van 1 juni 2017.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Joy Moens, die *loco* advocaat Carine De Troyer verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verweerster dient op 15 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 13 april 2012 in hoofde van verweerster een beslissing waarmee die aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard. Hij neemt op 9 september 2015 in hoofde van verweerster ook een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. Op 13 januari 2016 stelt huidige verweester een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de voornoemde beslissingen van 13 april 2012 en 9 september 2015, die haar pas op 15 december 2015 ter kennis waren gebracht.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 4 februari 2016 de meergenoemde beslissingen van 13 april 2012 en 9 september 2015 in te trekken.

Met een arrest van 20 juni 2016 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het beroep tot nietigverklaring ingevolge die intrekking zonder voorwerp is geworden en hij verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

3.3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 29 maart 2016 opnieuw dat verweersters aanvraag van 15 november 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk is. Hij neemt dezelfde dag een beslissing om het grondgebied te verlaten.

3.4. Op 4 juli 2016 stelt verweester tegen die beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 30 maart 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissingen van 29 maart 2016. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 9ter en 39/71 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert aan dat de eerste rechter in het bestreden arrest oordeelt dat zij geen rekening heeft gehouden met een medisch attest van 26 november 2015 dat verweerster bij een verzoekschrift van 13 januari 2016 had gevoegd. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt echter dat verweerster het attest van 26 november 2015 aan de verzoekende partij moest bezorgen, hetgeen zij niet heeft gedaan. Noch verweerster noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben de bij het verzoekschrift van 13 januari 2016 gevoegde stukken aan de verzoekende partij bezorgd.

De verzoekende partij zet met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt om te allen tijde een hangende aanvraag te actualiseren met nieuwe elementen, hetgeen impliceert dat de aanvrager die in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient te bezorgen aan de dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de verzoekende partij blijkt te dezen onmiskenbaar uit het administratief dossier dat het medisch attest van 26 november 2015 niet aan haar werd bezorgd. Dit attest bevindt zich niet in het administratief dossier maar werd samen met het verzoekschrift van 13 januari 2016 enkel naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestuurd.

De verzoekende partij vervolgt dat artikel 39/71 van de vreemdelingenwet onbetwistbaar inhoudt dat de griffier van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen enkel het verzoekschrift naar de verwerende partij in die procedure stuurt en niet de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken. Volgens de verzoekende partij kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet dienstig oordelen dat zij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissingen kennis had van het medisch attest van 26 november 2015.

5. Verweerster stelt in de memorie van antwoord dat de verzoekende partij geen schending aantoonde van artikel 39/71 van de vreemdelingenwet vermits deze bepaling betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet, zoals te dezen, op een beroep tot nietigverklaring van een beslissing waarmee een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Wat de voorgehouden schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, merkt verweerster op dat het medisch attest van 26 november 2015 wel degelijk bij haar verzoekschrift tot nietigverklaring van 13 januari 2016 was gevoegd. De verzoekende partij mag dus niet beweren dat zij geen kennis had van dit stuk, temeer daar op grond van artikel 39/75 van de vreemdelingenwet “de processtukken die partijen nog niet zouden hebben ontvangen, worden gevoegd bij de oproeping” voor de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerster heeft in het verzoekschrift van 13 januari 2016 trouwens enkele onderdelen van het meergenoemd medisch attest aangehaald.

Verweerster is in ieder geval van mening dat de door de verzoekende partij aangehaalde parlementaire voorbereiding niet van toepassing is vermits het te dezen geen tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft maar wel de voortzetting van dezelfde procedure nadat de verzoekende partij zelf een eerste beslissing van niet-ontvankelijkheid had ingetrokken. Zij acht ook de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak te dezen niet van toepassing.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij benadrukt dat de aanvrager op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, indien hij over recentere medische attesten beschikte, deze dient te bezorgen aan de dienst Vreemdelingenzaken doch dat dit te dezen niet is gebeurd. Het medisch attest van 26 november 2015 kan dan ook niet aan de basis hebben gelegen van de beslissing tot intrekking van 4 februari 2016.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State is de verzoekende partij er niet toe gehouden op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zelf bijkomende stukken op te vragen alvorens een beslissing te nemen.

De verzoekende partij laat gelden dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de annulatieprocedure op dezelfde wijze verloopt als bepaald in (onder meer) artikel 39/71 van die wet.

Tot slot merkt de verzoekende partij op dat artikel 39/75 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op procedurestukken zoals de nota van de verwerende partij maar niet op stavingsstukken zoals het medisch attest van 26 november 2015.

Beoordeling

7. Het wordt niet betwist dat huidige verweerster bij haar verzoekschrift van 13 januari 2016 een attest van 26 november 2015 van haar psychologe N.K.K. heeft gevoegd. Dit betrof het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 13 april 2012 waarmee verweersters aanvraag van 15 november 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk was verklaard.

Uit het op zich niet-betwiste feit dat “bij het verzoekschrift van 13 januari 2016 een stukkenbundel met inventaris [werd] gevoegd” en “het voormelde stuk [...] wel degelijk vermeld [staat] op de inventaris en [...] ook

[werd] toegevoegd aan de stukkenbundel”, leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest af dat de huidige verzoekende partij “aldus wel degelijk kennis [had] van dit stuk alvorens zij overging tot een nieuwe beoordeling van de aanvraag” met de beslissing van 29 maart 2016.

De feitelijke beoordeling van de vraag of de verzoekende partij al dan niet kennis had van het bewuste attest van 15 november 2011 behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de eerste rechter en de Raad van State vermag er zich als administratieve cassatierechter niet over uit te spreken.

8. Het bestuur is er, zoals de verzoekende partij laat gelden, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inderdaad niet toe verplicht om zelf bijkomende of recentere stukken betreffende de medische toestand van de aanvrager op te vragen. Het komt de aanvrager zelf toe om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te actualiseren met recentere relevante stukken indien hij daarover beschikt. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt echter niet geschonden door te oordelen dat het bestuur een bijkomend relevant medisch stuk betreffende de aanvrager dient te betrekken bij de behandeling van de aanvraag wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals te dezen, vaststelt dat het bestuur kennis had van dat stuk.

9. Artikel 39/71 *iuncto* 39/81 van de vreemdelingenwet houdt in dat de griffier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoekschrift tot nietigverklaring ter kennis brengt van de verwerende partij. Al houdt deze bepaling niet de verplichting in om ook de bij het verzoekschrift tot nietigverklaring gevoegde stukken ter kennis te brengen van de verwerende partij, er volgt op zich evenmin het verbod uit voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om, zoals te dezen, feitelijk te oordelen dat de huidige verzoekende partij ingevolge de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevoerde procedure kennis had van een bepaald stuk, net omdat het stuk bij verzoekschrift tot nietigverklaring van 13 januari 2016 was gevoegd.

10. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques